

Paul van Loon
Het nachtmerrieneefje

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Olaf

‘Hé, Dolf, weerwolven!’

‘Gaaf, Timmie.’

Het is bijna zeven uur ’s avonds.

Dolfje en Timmie kijken naar *Het Klokhuis*.

Moniek vertelt over weerwolven.

‘Weerwolven zijn gewone mensen,’ zegt ze.

‘Behalve wanneer het volle maan is.

Dan worden ze woeste wolven.

Vroeger hebben weerwolven echt bestaan.

Nu natuurlijk niet meer.’

Dolfje en Timmie moeten opeens lachen.

‘Hoor je dat, Dolfje?’ zegt Timmie.

‘Jij bestaat niet.

Dat zegt Moniek van *Het Klokhuis*.’

Dolfje grinnikt.

‘Moniek weet heel veel,’ zegt hij.

‘Maar ze weet niet alles.’

Timmie knikt.

Opeens gaat de bel.

‘Ik doe wel open,’ roept vader uit de keuken.

‘Daar zul je hem hebben,’ zegt Timmie.

‘Wie?’

Dolfje kijkt nieuwsgierig naar de deur.
'Mijn neefje Olaf,' zegt Timmie.
'Hij komt hier logeren.
Zijn ouders zijn een paar dagen weg.'
'Is hij leuk?' vraagt Dolfje.
Timmie schudt zijn hoofd.
'Niet zo.
Dat zul je wel merken.'
De deur vliegt open.
Een kleine jongen rent naar binnen.
Hij kijkt wild om zich heen.

Achter hem komt vader binnen.
Hij draagt een schort met blauwe olifantjes.
Op zijn hoofd zit een blauwe theemuts.
Die heeft de vorm van een olifant.
Vader houdt van anders.
'Jongens, hier is Olaf.
Hij blijft een paar dagen.'
Nieuwsgierig kijkt Olaf naar Dolfje.
Hij veegt met zijn hand langs zijn neus.
'Wie is dat met die bril?'
'Dat is Dolfje,' zegt Timmie.
'Logeert hij hier ook?' vraagt Olaf.
'Dat is niet leuk.
Ik was eerst.'
Vader schudt lachend zijn hoofd.
'Dolfje logeert hier niet, Olaf.'
'Gelukkig,' zucht Olaf.
'Ik wil alleen met Timmie spelen.'
Timmie en Dolfje kijken elkaar aan.
'Dat bedoel ik,' fluistert Timmie.
Vader haalt zijn schouders op.
'Pech voor jou, Olaf.
Dolfje logeert hier niet.
Hij woont hier.

Hij is Timmies beste vriend.
En wij vinden zijn brilletje erg leuk.'
'Stom,' zegt Olaf.
'Nu moet ik zeker ook met hem spelen.'
'Nou, liever niet,' bromt Dolfje.
Olaf kijkt al niet meer naar hem.
Hij loopt naar een kast en trekt een deur open.
'Is er snoep?'
'Morgen,' zegt vader.
'Vandaag is alle snoep op.'
Niet echt, denkt Timmie.
Ik heb nog een reep in mijn zak.
Maar dat vertel ik Olaf lekker niet.
Olaf loopt naar de bank.
'Geef mij dan maar cola.'
Vader kijkt op de klok.
'Mama komt zo thuis.
En jij moet zo naar bed.'
'Ik wil cola,' roept Olaf.
Vader zucht en loopt naar de keuken.
Olaf klimt op de bank.
Hij ploft tussen Timmie en Dolfje.
'Ga eens opzij!

Waar kijken jullie naar?’
Timmie schuift een stukje op.
‘Het Klokhuis.’
‘Stom programma,’ zegt Olaf.
‘Waar gaat het over?’
‘Weerwolven,’ zegt Dolfje.
‘Keileuk, joh.’
Olaf wordt opeens spierwit.
‘Helemaal niet leuk.
Zet uit.’
Verbaasd kijkt Timmie naar Olaf.
‘Wat is er met jou?’
Maar Olaf wordt steeds witter.
‘Zet die tv uit,’ roept hij.

Nooit bang

Olaf gilt steeds harder.

‘Zet uit. Zet uit!’

Hij houdt zijn handen voor zijn ogen.

Dolfje doet wat Olaf vraagt.

‘Rustig maar, Olaf.

De tv is al uit.’

Dan komt vader binnen met vier glazen cola.

‘Wat is er aan de hand?

Wie kan hier zo goed gillen?’

Olaf krijgt een rood hoofd.

‘Ik niet hoor.

Ik gil nooit.’

Vlug wijst hij naar Dolfje.

‘Hij was het.

Die met die stomme bril.’

‘Dolfje?’ zegt vader.

‘Zijn brilletje is niet stom, hoor.’

Olaf knikt heel hard.

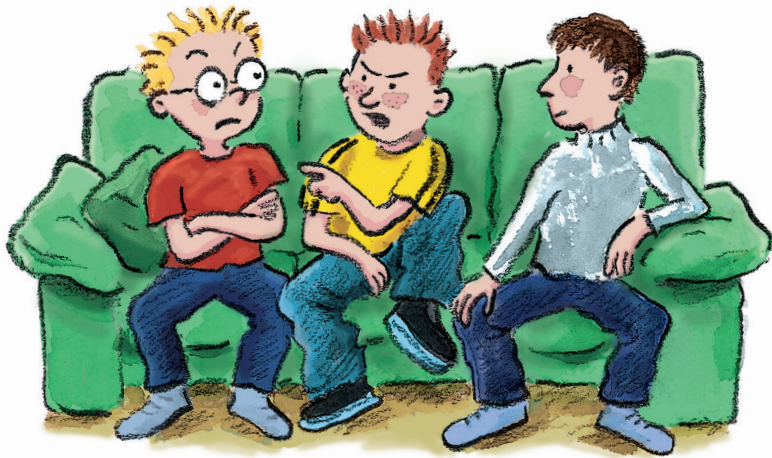
‘Ja, hij was het.

Ik niet, ik ben niet bang.’

Dolfjes mond zakt open.

‘Ik?’

‘Het was Olaf die gilde,’ zegt Timmie.
‘Nietes, jij liegt,’ roept Olaf.
Vader schudt zijn hoofd.
Hij knipoogt naar Dolfje en Timmie.
‘Oh, Olaf, dus jij bent niet bang.
Dat is goed.
Hier hoeft je nergens bang voor te zijn.’
‘Ik ben niet bang,’ zegt Olaf.
Vader zet de glazen op de tafel.
‘Drink dan maar vlug je cola op.
Daarna moet je naar bed.’
‘Gelukkig,’ fluistert Timmie.
Dolfje grinnikt.
Een uur later heeft Olaf zijn cola nog niet op.
Intussen komt moeder thuis.

'Hoi, Olaf,' zegt ze.
'Slaap jij nog niet?'
Vader kijkt een beetje schuldig.
'Eh, hij wilde graag cola.
En die heeft hij nog niet op.'
'Oh zo,' zegt moeder en ze kijkt Olaf streng
aan.
'Leuk dat je er bent.
Maar het is bedtijd voor jou.'
'Pas als mijn cola op is,' zegt Olaf.
Er zitten nog drie druppels in zijn glas.
Een half uur later is het glas leeg.
Moeder wijst naar de klok.
'Half negen.
Nu naar bed, Olaf.'
Met tegenzin staat Olaf op.
'Ik wil niet,' mompelt hij.
'Ik wil niet alleen naar boven.'
Moeder aait Olaf over zijn bol.
'Waarom niet?'
Olaf kijkt naar zijn voeten.
'Daarom niet.
Het is daar donker...
En stil.'

Timmie staat op.
'Wacht maar, Olaf, ik ga wel met je mee.'
Meteen kijkt Olaf weer vrolijk.
'Ja leuk, kom op.'
Hij rent de trap op.
'Ga jij ook mee, bril?' roept hij nog.
Dolfje aarzelt even.
Het is al bijna donker.
Nog even en de volle maan is er.
Dan wordt hij Dolfje Weerwolfje.
'Ja, jij moet ook mee,' roept Olaf van boven.
'Ik wil het!'
Dolfje krabt achter zijn oor.
'Eh, eventjes kan nog wel.'
'Aardig van jullie,' zegt moeder.
'Papa en ik moeten even naar de bureu.
Als er iets is, roep je ons.'
Timmie en Dolfje knikken.
Vader en moeder gaan de deur uit.
Opeens klinkt er van boven een gil.
Dolfje en Timmie kijken elkaar aan.
Dan rennen ze de trap op.

